

Sygn. akt VI Ka 450/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2022 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Tomasz Skowron

Protokolant Agnieszka Telega

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2022 r.

sprawy B. G. ur. (...) w L.

s. Z., I. z domu K.

oskarżonego z art. 216 § 1 kk w związku z art. 12 § 1 kk

oraz sprawy A. U. (1) ur. (...) w L.

c. T., B. z domu L.

oskarżonej z art. 212 § 2 kk

z powodu apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonych i pełnomocnika oskarżycielki prywatnej

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu

z dnia 11 maja 2022 r. sygn. akt II K 282/20

uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonych B. G. i A. U. (1) i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Lubaniu do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 450/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		

1. CZEŚĆ WSTĘPNA	
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego w Lubaniu z dnia 11 maja 2022 r., sygn. akt II K 282/20	
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca oskarżonego	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	

0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza		

	<p>przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	

#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	1.	B. G. A. U. (1)	Pozostawanie oskarżonych w trudnej sytuacji materialnej i ponoszenie przez nich kosztów leczenia ich małoletniego syna; dotyczy czynów z art. 212 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k.	faktura nr (...) z dnia 29 września 2021 r., faktura nr (...) z dnia 25 stycznia 2022 r., faktura nr (...) z dnia 29 września 2021 r., faktura nr (...) z dnia 14 czerwca 2022 r.,	k. 175- 180

				faktura nr (...) z dnia 26 sierpnia 2022 r., zaświadczenie z dnia 7 września 2022 r.	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
	faktury i zaświadczenie wymienione w rubryce 2.1.1. formularza	Dowody uznano za wiarygodne; pochodzą od uprawnionych do ich wystawienia podmiotów.			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów					

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	w apelacji obrońcy oskarżonego B. G. r. pr. A. W.: 1. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, tj. naruszenie przepisu art. 7 k.p.k. polegającą na pominięciu dowodu z wyjaśnień B. G. oraz odmowę przyznania im	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>waloru wiarygodności i mocy dowodowej w zakresie, w jakim opisał on liczne oskarżenia kierowane w stosunku do niego ze strony oskarżycielki prywatnej oraz jej córki, a także w zakresie, w jakim opisał on liczne oskarżenia kierowane w stosunku do niego ze strony oskarżycielki prywatnej oraz jej córki, a także w zakresie w jakim zaprzeczył popełnieniu zarzucanych mu czynów co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie ustalenia przez Sąd I instancji, że oskarżony B. G. popełnił zarzucane mu czyny.</p>		
<p>2. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, tj. naruszenie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

przepisu art. 7 k.p.k. polegającą na przyznaniu waloru wiarygodności zeznaniom świadków K. G. oraz J. K. w zakresie, w jakim potwierdzili oni popełnienie przez oskarżonego B. G. zarzucanych mu czynów, mając na uwadze fakt, że są oni osobami bliskimi dla oskarżycielki posiłkowej i są zaangażowani w wieloletni konflikt z oskarżonym B. G., co doprowadziło do błędnych ustaleń w zakresie ustalenia przez Sąd I instancji, że oskarżony B. G. popełnił zarzucane mu czyny.

3. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, tj. naruszenie przepisu art. 7 k.p.k. polegającą na przyznaniu

zasadny
częściowo
zasadny
niezasadny

<p>waloru wiarygodności zeznaniom świadków A. S., M. P. oraz J. S. w zakresie, w jakim potwierdzili pomówienie przez oskarżonego B. G. oskarżycielkę prywatną wobec jej bezpośrednich przełożonych o naruszenie nietykalności cielesnej wnuków, co doprowadziło do błędnych ustaleń w zakresie sprawstwa oskarżonego co do czynu opisanego w pkt 1 części wstępnej wyroku.</p>		
<p>4. na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność nawiązki poprzez orzeczenie od oskarżonego B. G. na rzecz oskarżycielki prywatnej nawiązki w kwocie 2000 zł w sytuacji, gdy obecna sytuacja rodzinna i majątkowa oskarżonego B. G. nie pozwala</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>mu na uiszczenie takiej kwoty bez uszczerbku dla utrzymania jego i jego rodziny.</p>		
<p>w <u>apelacji</u> <u>pełnomocnika</u> <u>oskarżycielki</u> <u>prywatnej adw.</u> <u>D. M.:</u></p> <p>1. obraza prawa materialnego, a to art. 212 § 1 k.k. przez błędną wykładnię i przyjęcie, że do znamion rzeczzonego czynu zabronionego należy skutek, rozumiany jako wystąpienie u odbiorcy treści pomawiających pokrzywdzoną utraty zaufania do pokrzywdzonego potrzebnego dla wykonywania danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności, w sytuacji gdy pomówienie jest przestępstwem formalnym z narażenia, gdzie nie jest wymagany skutek w postaci rzeczywistego poniżenia lub utraty zaufania</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

przez
pokrzywdzonego
i nie stawia
odbiorcom treści
pomawiających,
znieważających
szczególnych
wymogów;

- art. 212 § 1
kk i art. 216
§ 1 kk przez
błędną jego
wykładnię i
przyjęcie, że
przedmiotowy
przepis
przewiduje
uchylenie
karalności
w sytuacji
gdy u
podłoża
zachowania
oskarżonego
B. G. leżał
intensywny
i
emocjonalny
konflikt
rodzinny, a
do zdarzeń
dochodziło
okazjonalnie
na
przestrzeni
roku,
niejako przy
okazji, a
sam czyn
zniewag
oraz
pomówienia
nie jest
przestępstwem
wymagającym
surowej
reakcji

prawno-
karnej;

- art. 216 § 1 kk przez błędną wykładnię i przyjęcie, że przepis ten przewiduje uchylenie karalności w sytuacji gdy pomiędzy stronami istniał długotrwały i intensywny konflikt na tle rodzinnym, który generował negatywne emocje ułatwiające przekraczanie barier zachowań, oskarżona A. U. (1) zmagająca się z chorobą nowonarodzonego dziecka i wzrostem kosztów życia wynikających z leczenia chorego dziecka, „na skutek nieprawidłowych informacji zawartych w skardze nie doszło do

utraty
zaufania, a
jedynie
narażenia
na ten
skutek",
nadto
pokrzywdzona
jako
pracownik
instytucji
publicznej
„musi być
bardziej
odporna na
ewentualną
krytykę;

- art. 212 § 1
kk poprzez
błądną jego
wykładnię i
przyjęcie, że
zniesławienie
za
pośrednictwem
pisma z
dnia
13.01.2020r.
autorstwa
A. U. (1)
pomawiającego
J. G. wobec
jej
bezpośrednich
przełożonych
(dyrekcji
MOPS w
L.) o brak
kompetencji
do
wykonywania
funkcji
pracownika
socjalnego
oraz o
dopuszczenie
się
przestępstw
i przewinień

dyscyplinarnych
polegających
na
rzekomym
cyt.
„wynoszeniu
poufnych
danych
poza zakład
pracy” oraz
o
„rozpowiadanie
po L. o
poufnych
informacjach
dotyczących
sytuacji
majątkowej,
zarobkowej
i zdrowotnej
rodziny
Pani A.
U. (1)”,
co poniżyło
pokrzywdzoną
w opinii
publicznej
oraz
naraziło na
utrata
zaufania
niezbędnego
do
wykonywania
zawodu
pracownika
socjalnego
MOPS, w
kontekście
sytuacyjnym
niniejszej
sprawy nie
zasługuje na
penalizację,
bowiem
szkodliwość
czynu jest
znikoma;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść:

a) polegający na przyjęciu, że czyn, którego dopuściła się A. U. (1) nie wyczerpuje znamion przestępstwa pomówienia, zasługującego na penalizację, w sytuacji gdy Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił, że: a) A. U. (1) zniesławiła pismem z dnia 13.01.2020r. pokrzywdzoną,
b) Sąd nie przystał na twierdzenie oskarżonej wskazujące, że J. G. informowała innych mieszkańców L. o sytuacji rodzinno-finansowej A. U. (1), c) prawidłowo Sąd Rejonowy ocenił wyjaśnienia A. U. (1) jako niewiarygodne w zakresie w jakim utrzymywała, że miała pewność, iż wszystko co

jest w skardze z dnia 13.01.2020 r. to prawda, a o fakcie wynoszenia informacji przez oskarżycielkę prywatną miała oskarżona dowiedzieć się rzekomo od K. G., która to przed Sądem orzekającym stwierdziła, że „nie zna tej kobiety”,

b) polegający na przyjęciu, że czyn, którego dopuściła się A. U. (1) nosi cechy znikomego stopnia społecznej szkodliwości w zw. z powyższym umorzenie postępowania w stosunku do oskarżonej A. U. (1) na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. A. U. (1) przy jednoczesnym prawidłowym ustaleniu, że w realiach niniejszej sprawy nie ekskulpuje zachowania A. U. (1) fakt, że okoliczności opisane w piśmie z dnia 13.01.2020r. obciążające

<p>pokrzywdzoną, których to się nie dopuściła, ujęte zostały w skardze i skonkludowaniu w sposób prawidłowy, że skargę na pokrzywdzoną należy rozpoznawać wyłącznie na płaszczyźnie pomówienia (i poniżenia), czego się oskarżona A. U. (1) dopuściła.</p>		
<p>2. obraza przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, mianowicie:</p> <p>a) art. 170 § 3 k.p.k. przez zaniechanie przeprowadzenia przez Sąd Rejonowy w Lubaniu zawnioskowanych przez oskarżycielkę prywatną dowodów, a mianowicie dowodu z dokumentów, tj.</p> <p>- odpowiedzi na apelację wraz z nagraniem rozmowy B. G. z K. G. z października</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

2017r. (płyta CD-R znajduje się w aktach sprawy I C 251/17, I ACa 1846/17) oraz przykładowy sms z dnia 18.11.2020 r.

- print screena smsa z dnia 2 lipca 2019r. od oskarżonej do K. G.

- print screenów smsów wymienionych przez B. G. i K. G. z 14 maja 2019 r.

- kserokopii fotografii opinii sądowo-lekarskiej z dnia 25.12.2019 r. oraz postanowienia o umorzeniu dochodzenia z dnia 31 grudnia 2019 r.

- wyroku z uzasadnieniem sygn. akt III RC 183/19

- wezwania z dnia 17 czerwca 2019r. sygn. akt PR 1 Ds. 474.2019

- zaświadczenia z dnia 10 marca 2021 r.

- zaświadczenia o bezskuteczności

z dnia 25
września 2020 r.

- postanowienia
o odmowie
wszczenia
dochodzenia z
dnia 29 czerwca
2019 r.

- zaświadczenia
od komornika z
dnia 10 marca
2021 r.

- zdjęcia
fotografii
zaświadczenia o
bezskuteczności
egzekucji
świadczeń
alimentacyjnych
z dnia 28
września 2020 r.

co stanowi
rażące
naruszenie
prawa, bowiem
uniemożliwia
stronom
poznanie
stanowiska
procesowego w
tym zakresie i
znacznie
utrudnia
sporządzenie
środka
odwoławczego;

b) art. 4
k.p.k., art. 7
k.p.k., art. 410
k.p.k. polegające
na ustaleniu
okoliczności
faktycznych
sprawy na
podstawie
niekompletnego

<p>materiału dowodowego z pominięciem, lub nierozpoznaniami dowodów zawnioskowanych przez oskarżycielkę prywatną, jak również dowodów dopuszczonych przez Sąd Rejonowy, znajdujących się w aktach postępowania przygotowawczego sygn. akt PR 1 Ds. 523.2019, w piśmie z dnia 20.05.2021 r.</p>		
<p>3. Rażąca niewspółmierność polegająca na zbyt łagodnym potraktowaniu czynów jakich dopuścili się oskarżeni i w konsekwencji umożliwienia B. G. skorzystania z dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania oraz umorzenia postępowania w stosunku do oskarżonej A. U. (1), uznając że stopień społecznej szkodliwości przypisanych im czynów, których</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

jak prawidłowo
ustalił Sąd
Rejonowy się
dopuszcili jest
nieznaczny (B.
G.) i jest
znikomy (A. U.
(1)), co jest
reakcją
nieadekwatną w
sytuacji gdy
zuchwałę i
zaplanowane
czyny winny
zostać ukarane.

- błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę przy
orzeczeniu
nawiązki,
polegający na
zbyt łagodnym
potraktowaniu
lub też nie
dostrzeżeniu i
pominięciu w
ocenie Sądu
Rejonowego
wszystkich
okoliczności,
które
determinowały
wysokość
orzeczonego
środka
kompensacyjnego,
jak:

- charakteru i
rozmiaru celowo
zadanej
pokrzywdzonej
krzywdy

- konieczności
uczestniczenia
przez

oskarżycielkę
prywatną w
postępowaniu
przygotowawczym
a kolejno w
niniejszym
procesie, co
było sytuacjami
stresogennymi
dla J. G.,
która wstydziała
się już faktu
podważenia jej
uczciwości

- rozstroju
zdrowia, który
implikowały
perfidne wręcz
oskarżenia pod
adresem
pokrzywdzonej,
inspirowane
karygodnymi
pobudkami

- przeżywanie
przez okres 3
lat dysonansu
poznawczego,
który nie
pozostawał bez
wpływu i
wywoływał
objawy
psychosomatyczne
u
pokrzywdzonej,
a polegający z
jednej strony
na potrzebie
oczyszczenia
swojego dobrego
imienia a z
drugiej
doznawanie
kolejnych
upokorzeń
podczas

<p>trwającego 3 lata procesu karnego</p> <p>-</p> <p>prawdopodobieństwa graniczącego z pewnością, że B. G. będzie ponawiał zniewagi i pomówienia</p> <p>- sposobu i stylu, w jaki pomówili i znieważyli oskarżeni pokrzywdzoną, co implikowało błędne oszacowanie szkód niematerialnych i w konsekwencji orzeczenie adekwatnej kary i adekwatnego środka kompensacyjnego.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p><u>Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego B. G. r. pr. A. W.:</u></p> <p>Ad. 1 – Ad. 3</p> <p>Zarzuty podniesione przez r. pr. A. W. w wywiedzionym środku</p>	

odwoławczym
nie były zasadne
i z tego
powodu nie
doprowadziły do
podważenia
prawidłowości
ustaleń
faktycznych,
które legły u
podstaw
zaskarżonego
wyroku Sądu I
instancji.

W pierwszej
kolejności
podnieść
należało, że
Sąd Rejonowy
w pisemnych
motywach
wydanego
rozstrzygnięcia
w sposób
czytelny i
wyczerpujący
dokonał oceny
zgromadzonych
w sprawie
dowodów
wskazując przy
tym, którym z
nich przydał
walor
wiarygodności, a
którym
przydania
takiego waloru
odmówił. Ocena
ta, wbrew
stanowisku
skarżącego, jako
zgodna z
zasadami
prawidłowego
rozumowania,
wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia

życiowego,
czyniła zadość
wymogom art. 7
k.p.k.

Przenosząc te
ogólne uwagi na
grunt
okoliczności
niniejszej
sprawy,
podnieść
należało, że
czyniąc w
oparciu o
wymowę
zgromadzonych
dowodów
ustalenia
faktyczne,
prawidłowo Sąd
Rejonowy
zwrócił uwagę
na to, że
w dowodzeniu
sprawstwa
oskarżonego B.
G. co do czynów
przypisanych
mu w pkt. I
części
dyspozytywnej
wyroku
kluczowe były
zeznania
oskarżycielki
prywatnej J.
G.. W toku
postępowania
przygotowawczego
oraz przed
Sądem w sposób
spójny i
konsekwentny
przedstawiała
ona okoliczności
w jakich doszło
do jej
pomówienia i
znieważenia

przez
oskarżonego. Jej
relacja co do
rozgłaszania
przez
oskarżonego w
siedzibie MOPS-
u
nieprawdziwych
informacji na jej
temat znajduje
pełne oparcie w
zeznaniach A. S.,
M. P. i J. S., które
były świadkami
zachowania B.
G. i zbieżnie
podały, że
pobudzony i
nerwowy
przekazał im, że
J. G. bije jego
dzieci i krzyczy
na nie. Wbrew
zarzutowi
apelacji wymieni
wyżej
świadkowie nie
mieli żadnego
interesu, aby
celowo zeznawać
na niekorzyść
oskarżonego –
narażając się
tym samym
na ewentualną
odpowiedzialność
karną i w
konsekwencji
utrata pracy.
Z kolei fakt,
że świadkowie
znają
oskarżycielkę
prywatną, a
także stale z nią
współpracują nie
powoduje, iż
ich relacje w
powyższym

zakresie są
niewiarygodne.

Przeciwko
możliwości
uznania
wyjaśnień
oskarżonego za
wiarygodne w
zakresie
znieważenia
oskarżycielki
prywatnej
przemawiają
także zeznania
K. G., która
stanowczo
potwierdziła, iż
oskarżony
niejednokrotnie
wulgarnie
wyzywał J. G.,
publicznie i
bezpośrednio w
jej obecności. Z
relacji świadka
J. K. wynikało,
że oskarżony
wyzywał także
jego partnerkę –
K. G.. Zaznaczyć
przy tym należy,
iż jakkolwiek
świadkowie ci
pozostają w
bliskiej
znajomości z
oskarżycielką
prywatną, to
okoliczność ta
nie jest
wystarczająca
dla podważenia
wiarygodności
ich zeznań.
Przedstawili oni
bowiem wersję
zdarzeń, których
sami byli
świadkami oraz

które
zapamiętali.

O ile zgodzić
należało się
ze skarżącym,
że tło
rozpatrywanej
sprawy, tj.
znajomość
oskarżonego z
córką
pokrzywdzonej,
stanowiła z
pewnością
źródło konfliktu,
o tyle trudno
uznać, że
oskarżycielka
prywatna
wymyśliła sobie
całą historię,
tak aby celowo
obciążyć
oskarżonego. W
ten kontekst
zdecydowanie
nie wpisują się
jej zeznania
co do czynu
przypisanego
oskarżonemu w
pkt. I części
dyspozytywnej
zaskarżonego
wyroku. Sąd
meriti
bezbłędnie
ustalił, że
oskarżony
dopuścił się
zarzucanych mu
czynów.

W aspekcie
powyższego, Sąd
I instancji
dokonał
rzetelnej,
logicznej i

prawidłowej oceny dowodów, uznając, że wersja wydarzeń przedstawiona przez oskarżonego nie jest wiarygodna, a następnie prawidłowo ustalił stan faktyczny, a skoro ocena dowodów i wnioski z niej wypływające były prawidłowe, to w konsekwencji brak było podstaw do uwzględnienia zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego.

Ad. 4

Z uwagi na uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Lubaniu do ponownego rozpoznania, merytoryczne odniesienie się do zarzutu podniesionego w apelacji obrońcy oskarżonego w zakresie rażącej niewspółmierności orzeczonej nawiązki było

beprzedmiotowe
(art. 436 k.p.k.).

Odnosnie
apelacji
pełnomocnika
oskarżycielki
prywatnej adw.
D. M.:

Ad. 1 – Ad. 3

Obszerne
zarzuty apelacji
adw. D. M.
zawarte w jej pkt
1-3 pomimo ich
zróżnicowanego
skategoryzowania
i oparcia w treści
art. 438 pkt. 1 –
4 k.p.k. w istocie
sprowadzają się
do błędnej oceny
materiału
dowodowego
implikującej
błędne ustalenia
faktyczne co do
stopnia winy
i społecznej
szkodliwości
czynów
zarzucanych
oskarżonym, a
konkretnie
warunkowego
umorzenia
postępowania
wobec B. G.
i umorzenia
postępowania
wobec A. U. (1).
Lektura treści
tych zarzutów
nie pozostawia
w tej mierze
wątpliwości
(każdy z ww.
zarzutów

zmierzał do
wykazania, że
błędnie
dokonano
ustaleń co
stopnia winy
i społecznej
czynów
oskarżonych).

Sąd Okręgowy,
podobnie jak
Sąd Rejonowy,
nie ma
wątpliwości, że
oskarżeni
dopuszcili się
pomówienia,
oskarżając
oskarżycielkę
prywatną
(pracownika
MOPS-u) o
rzekome pobicie
i krzyczenie
na małoletnie
dzieci oraz
niezachowanie
tajemnicy
służbowej. Bez
wątpienia
zostały też
zrealizowane
znamiona strony
przedmiotowej i
podmiotowej
wskazane w
art. 212 § 1
k.k. Pomówienie
zostało
dokonane
umyślnie, jak
trafnie oceniono
w zaskarżonym
orzeczeniu.
Oskarżeni
chcieli
zdyskredytować
pokrzywdzoną w
oczach

pozostałych pracowników MOPS-u, opierając się na nieprawdziwych informacjach. To, że informacje te były nieprawdziwe prawidłowo i przekonująco wykazał Sąd I instancji w rubryce nr 3 formularza do zaskarżonego wyroku (k. 101). Również prawidłowo Sąd ten wskazał, że oskarżony B. G. wypowiadając pod adresem oskarżycielki prywatnej wulgarne słowa i wykonując wulgarne gesty działał z bezpośrednim zamiarem jej znieważenia w rozumieniu art. 216 § 1 k.k. Podkreślić należy, że pełnomocnik oskarżycielki prywatnej nie zaskarżył w tej części wyroku Sądu I instancji (ani jego uzasadnienia), a więc zgodził się z powyższymi tezami.

Z tego samego
względu za
niesłuszne
należało uznać
zarzuty
odnoszące się do
naruszenia przez
Sąd Rejonowy
przepisów prawa
materialnego
oraz przepisów
postępowania
mających wpływ
na treść
wydanego
wyroku. Także
materiał
dowodowy
został przez
Sąd zebrany
w komplecie
i pozwalał na
wydanie
rozstrzygnięcia
w postępowaniu
pierwszoinstancyjnym.
Nie było zatem
potrzeby jego
uzupełniania w
kierunku
postulowanym
przez skarżącą.
Wnioskowane
przez
pełnomocnika
oskarżycielki
prywatnej
dowody
(wymienione w
pkt. 2 a
i b apelacji),
w istocie nie
mają znaczenia
dla czynienia
ustaleń
faktycznych w
sprawie.

Należy jednak zauważyć, że o ile słusznie Sąd I instancji uznał, że oskarżeni swoim zachowaniem wypełnili znamiona czynów w kształcie przypisanym im w zaskarżonym wyroku, o tyle niedostatecznie uwzględnił kryteria warunkujące stopień społecznej szkodliwości tych czynów.

O znikomości społecznej szkodliwości czynu zabronionego może przesądzić jedynie kompleksowa ocena zarówno przedmiotowych, jak i podmiotowych przesłanek wartościowania takiego czynu, które łącznie - a nie każda z nich z osobna - wykazywać muszą subminimalny ładunek tej szkodliwości (por. wyrok SN z dnia 3 lutego 1997 r., II KKN

135/96, Orz.
Prok. i Pr. 1997,
Nr 6, poz. 2).
Sąd Najwyższy w
innym wyroku z
dnia 3 lutego
1997 r., II
KKN 135/96,
stwierdził,
również iż o
znikomości
społecznego
niebezpieczeństwa
czynu można
mówić wtedy,
gdy rodzaj
dobra, w które
godzi
przestępstwo,
charakter i
rozmiar szkody
wyrządzonej
czynem, a także
sposób działania
sprawcy są na
tyle nikłe, że w
tym przypadku
nie można
mówić o
przestępczości
czynu. Nadto dla
oceny stopnia
społecznego
niebezpieczeństwa
czynu nie są
obojętne
elementy o
charakterze
podmiotowym,
takie jak rodzaj i
stopień
zawinienia,
motyw
działania,
względnie
pobudki, które
legły u podstaw
zachowania się
sprawcy. Godzi
się przede

wszystkim
zauważyć, że
wszystkie
kwantyfikatory
stopnia
społecznej
szkodliwości
czynu
wymienione
zostały w art. 115
§ 2 k.k.

Trafne okazały
się zarzuty
apelacji
pełnomocnika
oskarżyciela
prywatnego,
które dotyczyły
poczynionych
przez Sąd I
instancji ustaleń
w zakresie
stopnia
społecznej
szkodliwości
czynu A. U. (1).
Sąd orzekający
w I instancji
nie dokonał
prawidłowo
oceny elementu
wpływającego na
stopień
społecznego
niebezpieczeństwa
czynu, a to
rozmiaru
grożącej szkody
– ograniczając
się do
stwierdzenia, że
pomiędzy
stronami istniał
długotrwały i
intensywny
konflikt na tle
rodzinnym,
oskarżona
znajdowała się w

trudnej sytuacji zmagania się z chorobą nowonarodzonego dziecka, na skutek nieprawdziwych informacji nie doszło do utraty zaufania, a jedynie narażenia na ten skutek oraz J. G. – jako osoba pracująca w instytucji publicznej – musi być bardziej odporna na krytykę ze strony petentów, jak i osób jej znanych.

Stwierdzić przede wszystkim należy, że Sąd Rejonowy bezkrytycznie przyjął, że pomówienie J. G. przez A. U. (1) częściowo usprawiedliwiła sytuacja osobista oskarżonej.

Takie rozumowanie jest oczywiście błędne.

Oskarżyciel prywatny w treści środka odwoławczego całkowicie słusznie podnosi, iż wskutek sformułowań

zawartych w złożonej skardze pokrzywdzona mogła ponieść konsekwencje służbowe z utratą pracy łącznie, skoro pismo trafiło do jej przełożonych, a także inne jeszcze dotkliwsze konsekwencje np. zdrowotne, co już dotyczy jej sfery prywatnej. Nie można również stracić z pola widzenia, że motywacją oskarżonej niewątpliwie było działanie o charakterze odwetowym, ale też mającym na celu zastraszenie oskarżycielki prywatnej.

Skoro Sąd I instancji uznał, iż oskarżona A. U. (1) swoim zachowaniem wypełniła znamiona występku z art. 212 § 1 k.k., to powinien również wziąć pod uwagę, że ta nieprawdziwa informacja w złożonym piśmie, w zakresie życia zawodowego oskarżycielki

prywatnej
wywołała
konsekwencje w
postaci
narażenia jej na
utrataę zaufania
w sferze
wykonywanego
zawodu.
Oczywistym jest
przy tym, że A.
U. (1) działała z
niskich pobudek
i kierowana była
chęcią
dokuczenia
pokrzywdzonej.
Zdecydowanie
nie
usprawiedliwia
zachowania
oskarżonej jej
sytuacja
rodzinna –
choroba
nowonarodzonego
dziecka, czy też
konflikt
oskarżycielki
prywatnej z B.
G. odnośnie
sprawowania
opieki nad
dziećmi z jego
poprzedniego
związku z K. G..

Z tych przyczyn
stopień
społecznej
szkodliwości
czynu
oskarżonej
należało ocenić
jako znaczny, nie
zaś jak przyjął
Sąd I instancji
– znikomy. To
zaś skutkowało
niesłusznym

umorzeniem
postępowania na
podstawie art. 17
§ 1 pkt 3 k.p.k.

Podobnie
należało ocenić
stopień
społecznej
szkodliwości
czynów
przypisanych
oskarżonemu B.
G.. Sąd
Rejonowy
warunkowo
umarzając
postępowanie
karne wobec
oskarżonego
przyjął, że do
znieważenia
pokrzywdzonej
dochodziło
okazjonalnie na
przestrzeni roku,
niejako przy
okazji, zaś
pomówienie
jedynie naraziło,
a nie
spowodowało
skutek w postaci
utrąty pracy
przez J. G..
Zaaprobować
należało
stanowisko
skarżącej, która
wywodzi, że
pomówienie
stypizowane w
art. 212 §
1 k.k. jest
przestępstwem
formalnym z
narażenia, gdzie
nie jest
wymagany
skutek w postaci

rzeczywistego
poniżenia lub
utruty zaufania
przez
pokrzywdzonego
i nie stawia
odbiorcom treści
pomawiających,
znieważających
szczególnych
wymogów. Bez
wątpienia
działanie
oskarżonego
naraziło
pokrzywdzoną
na utratę
zaufania
potrzebnego do
wykonywanego
zawodu. Co
więcej,
kierowane przez
oskarżonego pod
adresem
oskarżycielki
prywatnej
zniewagi nie
miały
charakteru
incydentalnego,
przeciwie –
były
wypowiadane w
miejscach
publicznych na
terenie miasta
L., przy innych
osobach
postronnych, ale
także przy
najbliższej
rodzinie
pokrzywdzonej.
Należy mieć
tutaj na uwadze
również treść
owych zniewag.
Takie
zachowanie nie

znajduje
żadnego
racjonalnego
usprawiedliwienia.

Również z uwagi
na czasokres
jego trwania, nie
sposób uznać,
że miało ono
miejsce pod
wpływem
silnego
wzburzenia
spowodowanego
konfliktem
rodzinnym.

Należy zatem
podkreślić, że
o ile Sąd
I instancji
prawidłowo
przyjął, że
oskarżony
swoim
zachowaniem
wypełnił
znamiona
występku z art.
212 § 1 k.k. oraz
z art. 216 § 1 k.k.
w zw. z art. 12
k.k., o tyle brak
prawidłowego
ustalenia
wszystkich
występujących w
niniejszej
sprawie
elementów
określonych w
art. 115 § 2 k.k.
uniemożliwił
zastosowanie
wobec tego
oskarżonego
instytucji
określonej w art.
66 § 1 k.k.,
tj. warunkowego

<p>umorzenia postępowania. Stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu zdecydowanie należało ocenić jako znaczny.</p> <p>W tym stanie rzeczy obowiązująca reguła na peius (art. 454 § 1 k.p.k.) warunkowała potrzebę uchylenia zaskarżonego wyroku wobec oskarżonych B. G. i A. U. (1) i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Lubaniu.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p><u>W apelacji obrońcy oskarżonego:</u></p> <p>1. O uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuconego mu czynu, względnie o uchylenia orzeczenia o nawiązce.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>W apelacji pełnomocnika oskarżycielki prywatnej:</p> <p>2. O uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>3. O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie oskarżonych winnymi popelnienia czynów z art. 212 § 1 k.k., 216 § 1 k.k. i wymierzenie im kary i orzeczenie środka kompensacyjnego na rzecz J. G..</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Ad.1</p> <p>Powody, dla których wnioski oskarżonego i jego obrońcy został uwzględniony zostały już wyżej</p>		

omówione w uzasadnieniu.		
	<p>Ad. 2 i Ad. 3</p> <p>Wniosek apelacji pełnomocnika oskarżyciela prywatnego o uchylene wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania zasługiwał na uwzględnienie albowiem zachodziły okoliczności z art. 454 § 1 k.p.k.</p>	
<p>4.</p> <p>OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5.</p> <p>ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		

0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
	Przedmiot i zakres zmiany	

Zwięźle o powodach zmiany		

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.

Zwięzłe powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia i umorzenia wskazaniami szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
4.1.	Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia	o		

Art. 454 § 1 k.p.k. wyklucza skazanie przez sąd odwoławczy oskarżonego, którego w pierwszej instancji lub co do którego w pierwszej instancji umorzono postępowanie. Ze względu zatem na przedstawiony wyżej wynik przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy analizy i oceny materiału dowodowego, wyrażający się w potrzebie skazania oskarżonych za zarzucane im czyny, rozstrzygnięcie zapadłe w pierwszej instancji nie mogło się ostać.

**0.15.3.2.
Zapatrywania
prawne i
wskazania co
do dalszego
postępowania**

Przy ponownym rozpoznaniu Sąd Rejonowy szeroko skorzysta z uprawnień jakie

daje przepis art. 442 § 2 k.p.k.		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	-----	-----
7. PODPIS		

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Sprawstwo i wina oskarżonego B. G.	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżycielki prywatnej.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Umorzenie postępowania wobec oskarżonej A. U. (1); warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonego B. G..		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w całości		
# na niekorzyść			

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana